

Simai Mihály

TÁJ

*Kertek tenyere
mesezöld sárkányok
sárga sarlóval a torkukban*

*Dél van
a nap arany küllőfogait
csikorgatja az isten*

*Kékség felgyújtott kazlaiban
füsthomlokú szél gondolkodik*

*míg a törzseken dörgő
zöld öklök
boldogságukat követelik a nyártól*

Serfőző Simon

ÍME A VÁROS

*Íme a város,
 ahol otthonom van,
és fölismerek szavaimra,
elküldi értem szeretőit,
izgalmas ismerőseim,
— hallottam rólad, emlékszel,
régóta nem égek
 már hiába,
itt élek,
 kiszámolom az utcán a pénzt,
vacsorára elég-e,
olyannak tartom magam,
 mint itt mindenki,
gondjaimmal hasonlítva rájuk,
hirdetek valamit, melyre
fölgyúlva rádöbrentek,
nem támadok ajtókra,
de bemegyek bárhová,
lassú imák szertartása
közben valakit leszólni:
— ehhez már ma kell kezdeni,
kik nem tudtak eddig rólam,
 az ügyek sorozóasztalainál
nevemen szólítanak,*

ki önmagam üldöztem,
hát idetaláltam,
életem nem árulom,
mint parasztok a lovat,
íme a város,
ahol az egzótikus kölyökálmok
még visszavágytak a
csordakút-esti iskolába,
— nem mondják már föl a leckét,
elmaradnak pirongató hiúságaim,
viszketéseikre
alig emlékezem,
nem akarok már szökni innen,

intek csak,
ahogy a liba-pofájú emlékek
gágogva elhúznak a szélben,
mint meztelen asszonyt,
úgy érzem a várost,
az égre néz velem,
merre távoli harangszó száll,
és lángba borult csillag.

Németh Ferenc

ŐSZ A DOMBOKON

Köd lepi otthon az ótetetőt,
füstbe takaróznak a házak,
csönd legelészget a szőlőhegyeken,
cigánygyerekek citeráznak.
Sarokba húzódnak a vének
melegedni a csutka tüznél.
Mind kevesebbek, mint a fogyó hold,
mely az ezüstnyírfák ágahegyén kél.

Kihalnak a régi jó öregek,
ki főzi az ősi ételeket,
hova tűnnek a lányok, az álmok,
a felhők, melyeket a szél tereget,
meg a régi szokások, a mondák,
hova tűnnek a novemberi esték,
amikor az ágyakat bontják?

Dér csillagozza a galagonyabokrot,
ezüst subáját az ős leteríti.
Szemerkél az álom a házak ereszen
s hajnalra a földet telehinti.